

Τζώτζης Βασίλης

Σκέψεις μπροστά σε μια επέτειο που έρχεται

Τελευταίες μέρες του Απριλίου και κάθε αγωνιστής καταπιάνεται με τη θεωρητική και πρακτική δουλειά, για τον εορτασμό της Πρωτομαγιάτικης Απεργίας. Από παιδί θυμάμαι πως κάθε επέτειο είχα την τάση να την ερμηνεύω με βάση τα Χριστούγεννα ή το Πάσχα: κάποιος έπρεπε να γεννηθεί ή να πεθάνει, πολύ περισσότερο να αναστηθεί!!

Κάπως έτσι, στο κείμενο που ακολουθεί γίνεται μια προσπάθεια να ερμηνευτεί η «επέτειος» για την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ. Η γέννηση της «τάξης καθεαυτής» και ως ζητούμενο, η ανάδυσή της μέσα από το κοινωνικό σκοτάδι ως ανεστημένης «τάξης για τον εαυτό της».

Που βρισκόμαστε ΣΗΜΕΡΑ (ακροθιγώς)

Κάθε προσπάθεια να εκτιμηθεί η σημερινή πολιτική/κοινωνική κατάσταση έχει ως ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΒΑΣΗ το ξέσπασμα της Καπιταλιστικής Κρίσης, τα καινοφανέρωτα γεγονότα της προηγούμενης 5ετίας, τους μεγάλους αγώνες που διεξήχθησαν. Παρ' όλα αυτά, ΕΝΕΡΓΟ συνιστώσα αποτελεί η ανάπτυξη της ταξικής πάλης, ο βαθμός αναμονής/ενσωμάτωσης του λαϊκού παράγοντα από τη συγκυβέρνηση ΣΥ.ΡΙΖ.Α. - ΑΝ.ΕΛ., η ανάδειξη της οποίας αποτέλεσε ΤΟΜΗ για τις πολιτικές εξελίξεις.

Η Περίοδος που διανύουμε ΔΕΝ είναι «μια από τα ίδια», τα καθήκοντά της ΔΕΝ είναι τα τετριμμένα. Μπροστά μας ανοίγονται ΤΕΡΑΣΤΙΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ που αν ΔΕΝ αξιοποιηθούν θα αποτελέσει σφάλμα ολκής, απώλεια ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ Ιστορικών διαστάσεων.

Την ίδια ώρα εμφανίζονται ανάλογης έντασης ΚΙΝΔΥΝΟΙ, οι οποίοι μπορούν να οδηγήσουν τις καλύτερες των προθέσεων ευθεία στη κόλαση. Να μετατρέψουν επαναστατικές αγωνίες, κοπιαστικές προσπάθειες, γόνιμους πειραματισμούς σε «νερό στο μύλο» της αστικής πολιτικής.

Μοναχά ΣΗΜΕΡΑ και ΟΧΙ ΧΘΕΣ, μοναχά σε μια τέτοια ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΛΛΗ περίοδο μπορούμε να δούμε τέτοια φαινόμενα που ΔΕΝ αποτελούν απλά στοιχεία της καθημερινότητάς μας, όσο και αν θα μας διευκόλυne μια τέτοια αντιμετώπιση.

Να, μερικά "παράξενα":

Μια «αριστερή» Κυβέρνηση την οποία ο λαός θεωρεί αποτέλεσμα των αγώνων του, να εμπεδώνει «από τα αριστερά» τις επιλογές της άρχουσας τάξης (Ε.Ε. - ΝΑΤΟ).

Η αγωνιστική καθήλωση του κινήματος να μην αποτελεί την ικανή και αναγκαία συνθήκη, ώστε η Κυβέρνηση να ΜΠΟΡΕΙ να υπογράψει έναν επώδυνο ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟ, την επιβλητική επίδραση των βαθιών διεργασιών συνείδησης, παρά τη δυσκολία, τους να μετατραπούν σε απόφαση ανατροπής.

Τέλος, η αντιδραστική εμφάνιση, κάτω από ξένη σημαία, εργατών που κινούνται μαζικά για τα συμφέροντα της ΕΡΓΟΔΟΣΙΑΣ.

Τάξη για τον εαυτό της

Είναι αστείος, μερικές φορές, ο τρόπος με τον οποίο προσεγγίζουμε κορυφαία ζητήματα του πολιτικού αγώνα. Φανταζόμαστε π.χ. την εργατική τάξη συγκροτημένη με ένα καθαρό κοινωνικά μπλοκ αγώνα, με συνθήματα «Είμαστε τάξη για τον εαυτό μας» ή «Ζήτω η Επανάσταση και ο Κομμουνισμός», να κατευθύνεται αποφασισμένη «για ζωή και για θάνατο» απέναντι σε ένα επίσης καθαρό κοινωνικό μπλοκ της αστικής τάξης, των Ιμπεριαλιστών κλπ. Το κόκκινο απέναντι στο μαύρο, το φως απέναντι στο σκοτάδι, το δίκαιο αύριο απέναντι σε ένα ξεπερασμένο & άδικο χθες. Αλίμονο όμως, η ζωή είναι περισσότερο περίπλοκη από τις επαναστατικές/ονειρικές μας παραστάσεις.

Πτυχές/ερωτήματα από τα οποία περνά και θα περάσει η πολιτική συγκρότηση της εργατικής τάξης. Οι απαντήσεις ωστόσο παίρνουν τη μορφή «σποράς» ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΜΕΣΗΣ ΣΥΓΚΟΜΙΔΗΣ. Η πίεση για απαντήσεις θα κλιμακωθεί, εν όψει της μακροπρόθεσμης συμφωνίας που καλείται να υπογράψει η Κυβέρνηση τον Ιούνιο. Εδώ εμφανίζεται το σημείο καμπής, από όπου θα γονιμοποιηθούν περαιτέρω τα γεγονότα που ξεκίνησαν μετά την υπογραφή της συμφωνίας στις 20 Φεβρουαρίου. Όλα αυτά φυσικά ΔΕ θα δρομολογηθούν στον «αυτόματο πιλότο», απαιτείται επίμονη & επίπονη δουλειά, ΣΗΜΕΡΑ, με ξεκάθαρο προσανατολισμό, αν θέλουμε οι δυνατότητες να πάρουν «σάρκα & οστά».

Εξηγούμε, ΔΕΝ αναφέρομαι σε πιθανά γεγονότα ιστορικής εμβέλειας, αλλά στη δυνατότητα ευρύτερης κατανόησης της αναγκαιότητας της σύγκρουσης, ωρίμανσης αναζητήσεων για ανώτερη πολιτική

συγκρότηση (ΚΟΜΜΑ) από δυνάμεις που τώρα μένουν απλά στο προβληματισμό, της κίνησης/διεκδίκησης μαζών για τα αιτήματά τους ΑΠΕΝΑΝΤΙ και όχι στο πλάι της σημερινής Κυβέρνησης. Έτσι και αλλιώς η πραγματική φθορά της νέας Σοσιαλδημοκρατίας του ΣΥ.ΡΙΖ.Α., χωρίς την ικανότητα επανασυσπείρωσης, θα συσχετιστεί με μια υποτροπή της καπιταλιστικής κρίσης και μια νέα, γενικού τύπου, επίθεση στα εργατικά - λαϊκά δικαιώματα.

Επιτακτική η ανάγκη για απαντήσεις

• Η εργατική τάξη είναι ο παραγωγός του κοινωνικού πλούτου, άρα και ο νόμιμος κάτοχός του.

Από αυτή την παραδοχή απορρέει -και θα έπρεπε να απορρέει- ΟΧΙ απλά η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ μας τοποθέτηση, αλλά και ο τρόπος με τον οποίο θα μπορέσει να συγκροτηθεί η εργατική τάξη σε ιστορικό υποκείμενο.

Η περίοδος του απλού καταγγελτισμού, του στείρου κινηματισμού, της συνδικαλιστικού τύπου εναντίωσης στην κυβερνητική πολιτική έχει περάσει ανεπιστρεπτί. Στην οικονομική λειτουργία του Καπιταλισμού η εργατική τάξη παίζει κυρίαρχο ρόλο στην παραγωγή, αναγκαστικά γύρω από αυτή θα συγκροτηθεί και το κοινωνικό μπλοκ δυνάμεων, για τους δικούς της ιστορικούς σκοπούς.

Χρειάζεται βαθιά σκέψη και στοχασμός για ένα ΝΕΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ κίνημα, ταξικά ανασυγκροτημένο, μακριά και έξω από γραφειοκρατικές μονοδρομήσεις τύπου ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ και από μια απλή μηχανική επανάληψη των παραδοσιακών τρόπων οικονομικού τύπου οργάνωσης.

Μια καλή αφετηρία είναι η οργάνωση με βάση την ίδια την παραγωγή, ανά παραγωγική μονάδα, αντιπαραθετικά σε οριζόντιες εργατικές/νομικές ενώσεις που «παζαρεύουν» πόσα θα χάσουν ή θα κερδίσουν, διεκδικώντας την οργανική ενότητα της τάξης.

Για παράδειγμα, οι ΟΛΜΕ - ΕΛΜΕ - Σύλλογοι διδασκόντων, αποτελούν άραγε μια δομή που ταιριάζει στα καθήκοντα της εποχής ή θα προτιμούσαμε ένα όργανο δράσης, θεσμοθετημένο ή μη, που θα απαρτιζόταν από όλους όσους συμμετέχουν στην εκπαιδευτική διαδικασία, χωρίς τεχνητούς διαχωρισμούς (μόνιμοι - ωρομίσθιοι - συμβασιούχοι), με συμμετοχή των μαθητών (μαθητική κοινότητα), άλλων εργαζομένων στη σχολική μονάδα (καθαρίστριες/φύλακες/τεχνικοί), των γονέων (σύλλογος γονέων), αποτελώντας ένα κύτταρο μιας διαφορετικού τύπου διεκδίκησης, μιας άλλης παιδείας;

Επίσης, η ταξική πόλωση σε τομείς της παραγωγής, αντιπαραθετικά σε διαταξικές ενώσεις π.χ. σύλλογοι μηχανικών που μέσα χωράνε όλα τα εισοδήματα - πνευματικοί χειρωνάκτες και εργολάβοι - πρέπει να αποτελέσει ξεκάθαρη επιλογή.

Πώς διαφορετικά θα προσεγγίσουμε τους χιλιάδες ΑΝΕΡΓΟΥΣ αν ΔΕΝ μιλήσουμε για την πλήρη κατάρρευση του ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΥ ΜΟΝΤΕΛΟΥ της κυρίαρχης τάξης; Αν ΔΕΝ ξεκινήσουμε από τις βασικές ανάγκες της καθημερινότητας, λαμβάνοντας υπόψιν το επίπεδο συνείδησης αλλά και τα αιτήματα/συνθήματα κρίκους, ώστε αυτά να συνδεθούν αρμονικά με προτάγματα/στόχους πάλης που οδηγούν αναπόφευκτα στο μεταβατικό πρόγραμμα;

Προσπάθειες και πρωτοβουλίες υπάρχουν και πρέπει να αξιοποιηθούν (πρωτοβουλίες ανέργων, Attack στην επισφάλεια κ.α.), χρειάζεται ένταση των προσπαθειών και ΚΥΡΙΩΣ ένταξή τους σε ένα ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΟ ΣΧΕΔΙΟ το οποίο θα πρέπει να οδηγήσει, αναπόδραστα, σε ένα κοινωνικό ΚΕΝΤΡΟ ΑΓΩΝΑ.

Ανεξάρτητη εργατική πολιτική, ΚΟΝΤΡΑ στην κρατική πολιτική και το μικροαστικό ψυχισμό

Σήμερα, έχουμε μπροστά μας το παράδοξο μιας αδύναμης κυβέρνησης και ενός ανήμπορου λαού, ανίκανου να την εξαναγκάσει σε κινήσεις υπέρ των συμφερόντων του! Πλατιές λαϊκές μάζες αδυνατούν να ξεχωρίσουν τα συμφέροντά τους από τους συμβιβασμούς και τις αυταπάτες του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.. Η χρονική αναμονή, το ψαλίδισμα των απαιτήσεων, η εθελοντική συμμετοχή στην αστική αφήγηση των πραγμάτων (π.χ. και εμείς φταίμε για το χρέος) ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ.

Σε αυτή τη βάση χτίζεται η σημερινή γραμμή ενσωμάτωσης & χειραγώγησης από δυνάμεις που μέχρι χθες έμοιαζαν ετερόκλητες, ενώ σήμερα είναι σε πλήρη σύμπνοια!!

Π.χ. το επιχείρημα ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ ΔΕΝ έχει εντολή σύγκρουσης». Είναι μια παραδοχή/ερμηνεία, σε τελική ανάλυση ζήτημα διαπάλης, που η έκβασή του θα καθορίσει τις εξελίξεις.

Να το πούμε ΚΑΘΑΡΑ και ΞΑΣΤΕΡΑ ΔΕΝ έχουμε ΚΑΜΙΑ ΣΧΕΣΗ με το ΣΥΡΙΖΑ, όμως η ΨΗΦΟΣ στο ΣΥΡΙΖΑ εξέφρασε αντιφατικά και διφορούμενα λαϊκά αισθήματα ΜΕ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΜΗΝ ΕΧΟΥΜΕ ΣΧΕΣΕΙΣ!!!

ΔΕΝ απευθυνόμαστε στην ΗΓΕΣΙΑ του ΣΥΡΙΖΑ, ΟΥΤΕ ΣΕ ΚΑΝΑΝΑΝ (πιο) ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑ ΕΝΤΟΣ του,

απευθυνόμαστε στην ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ και τη ρωτάμε ξεκάθαρα αν η εντολή μη σύγκρουσης που -δήθεν- έδωσε, σύμφωνα με την ερμηνεία των ΜΜΕ, ΕΙΝΑΙ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΗ από την αποπληρωμή του ληστρικού ΧΡΕΟΥΣ, από τη ληστεία στα αποθεματικά των Δημοσίων Φορέων, που αποτελεί ευθεία επίθεση στις ανάγκες μας.

Αν η εντολή μη σύγκρουσης που έδωσε είναι πιο ισχυρή από τη συνέχιση των Μνημονίων - Ιδιωτικοποιήσεων -εξοπλιστικών προγραμμάτων κ.α..

Κομβικής σημασίας ζήτημα αποτελεί η αποκάλυψη της προσπάθειας εξαπάτησης/χειραγώγησης των αιτημάτων του κινήματος. Η προσπάθεια αφυδάτωσης από το όποιο θετικό περιεχόμενο διατηρούν, ο ευνουχισμός και η γελοιοποίησή τους.

Π.χ. Η επιτροπή αλήθειας για το ΧΡΕΟΣ της Βουλής καθώς και η εξεταστική για τα Μνημόνια. Η λαϊκή θυμοσοφία αναφέρει πως: «όποιος ΔΕΝ θέλει να ζυμώσει 10 μέρες κοσκινίζει». Πολλές φορές ο χώρος, μοιάζει σαν να μην αντιλαμβάνεται πως ΠΡΕΠΕΙ να ΠΑΜΕ ΚΟΝΤΡΑ στο ΡΕΥΜΑ για να ανεβούν οι απαιτήσεις του λαού από εμάς και ΚΥΡΙΩΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ!

Η δυσκολία να καταγγελλεί ΑΝΟΙΧΤΑ και ΞΑΣΤΕΡΑ η ΕΠΙΤΡΟΠΗ για το ΧΡΕΟΣ, ως παιδαριώδης προσπάθεια εξαπάτησης του λαού, πολύ περισσότερο θεωρητικές και πρακτικές απολογητικές/άρθρα για τα θετικά της συμμετοχής σε αυτή, ΣΠΕΡΝΟΥΝ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ και ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ.

Μοιάζουμε - στην αγωνία να έρθουμε σε επαφή με τις μάζες- με τον κατάδικο, ο οποίος ανυπομονεί να ανεβεί στο ικρίωμα της αστικής πολιτικής.

Το αυτό και με τις εξεταστικές για το Μνημόνιο! Αν η ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. είχε εισέλθει στη βουλή θα συμμετείχε σε αυτές; Δεν θα ήταν πολύ καλύτερο, αξιοποιώντας τη λαϊκή πείρα, να τις καταγγείλει ως αναποτελεσματικές από την ίδια τους την υπόσταση, να αναδείξει πως στήνονται για να συσκοτίσουν τις ,πλέον, φωτεινές πλευρές της καπιταλιστικής ΣΗΨΗΣ, με άλλοθι να ρίξουν φως σε δευτερεύουσες πτυχές όσων έγιναν; Δίνοντας το σύνθημα για δράση «από τα κάτω» με σβησμένη την τηλεόραση και περισσότερη πίστη στη λαϊκή πρωτοβουλία, παρά στους θεσμούς των «από πάνω»;

Η κλίση της ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ σε όλες τις πτώσεις είναι άσκηση γραμματικής ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Αρκετές σκέψεις για τα άμεσα καθήκοντα και τις πρωτοβουλίες που πρέπει να αναληφθούν περιέχει το προηγούμενο κείμενο «ΤΟΜΗ με τον ΕΑΥΤΟ μας». Από ιδέες και σκέψεις ,πρέπει να το παραδεχθούμε, πως ΔΕΝ υπάρχει έλλειψη.

Το μεγάλο μας πρόβλημα είναι να αρθρώσουμε όλη αυτή την δημιουργική εργασία σε ένα μεγάλο σχέδιο, σε μια σαφή τακτική που στοιχίζεται πίσω από τη ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ. Γιατί η απλή απάντηση: «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ μας η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και ο Κομμουνισμός» και «Τακτική μας όποιο συμβιβασμοί εξυπηρετούν τα προαναφερθέντα» αποτελούν διακωμώδηση της επαναστατικής δουλειάς.

Χρειάζεται και απαιτείται βαθιά ιδεολογική επεξεργασία για το ΖΗΤΗΜΑ ΜΕΤΩΠΟ/ΚΟΜΜΑ, για τις μεθόδους (ή μέθοδες επαναστατικότερα) προσέγγισης του ζητήματος με βάση τα ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ, για την ιστορική εποχή από την πλευρά του υποκειμένου, για το ρόλο του ΚΚΕ σήμερα, για τους τρόπους κλονισμού της αστικής εξουσίας, για την ουσιαστική αποτίμηση των ιστορικών ρευμάτων του Κομμουνιστικού Κινήματος και κυρίως της ΕΣΣΔ, για τους τρόπους ωρίμανσης της συνείδησης της εργατικής τάξης. (Στο βαθμό που αναλογεί σε έναν μεμονωμένο αγωνιστή θα επανέλθω σε επόμενο κείμενο).

«Χωρίς επαναστατική θεωρία δεν μπορεί να υπάρξει επαναστατική δράση»

Με όλες αυτές τις σκέψεις, χρήσιμες ή όχι, οργανώνουμε τη μάχη της Πρωτομαγιάτικης Απεργίας, της πρώτης ΑΠΕΡΓΙΑΚΗΣ μάχης απέναντι στη νέα Κυβέρνηση ΣΥ.ΡΙΖ.Α. - ΑΝ.ΕΛ.. Και επειδή η πρακτική οργάνωση της μάχης (αφίσες - φυλλάδια), αναπόφευκτα βαδίζει πλάι με το στοχασμό των αγωνιστών, δίνουμε τον καλύτερο εαυτό μας για τη δική μας μέρα, για τη μέρα που η εργατιά γιορτάζει την κοινωνική της θέση. Αυτή είναι ο παραγωγός όλου του πλούτου που υπάρχει γύρω μας, ΙΣΤΟΡΙΚΑ είναι ή ΜΟΝΗ ΤΑΞΗ που ΔΕΝ εκμεταλλεύτηκε ΚΑΝΕΝΑΝ, γι' αυτό ακριβώς και το μέλλον της ανήκει.